

idet jeg, som ogsaa den høitærede Formand udtalte, erkjender at de ikke ligge for. Det er kun en ganske enkelt Bemærkning, som jeg kunde ønske at gjøre til det ærede Medlem i Anledning af, at han udtalte, at Fattighjælp er en Naadesgag. Det er den ikke, ubetinget ikke. Der staar i Grundlovens § 84: „Den, der ikke selv kan ernære sig eller Sine, og hvis Forsjorgelse ikke paaligger nogen Anden, er berettiget til at erholde Hjælp af det Offentlige, dog mod at underkaste sig de Forpligtelser som Lovene herom paabyde.“ Det er jo altsaa ligefrem en Berettigelse og en Rettighed til at faae Hjælp. Jeg erkjender naturligvis, at Vedkommende ikke selv kan tage den eller sige: Det og det vil jeg have, men paa den anden Side maa jeg absolut hævde, at naar en Mand trænger til Understøttelse for sig og Sine, kan vedkommende Bestyrelse vel først gaa til en nærmere Undersøgelse af Vedkommendes Forhold, men han kan ikke rentud negte ham denne Hjælp. Vedkommende faar ikke en saadan Understøttelse af Naade, men som sin Ret.

Af de Vædringsforslag, som her ere under Forhandling, kan jeg selvfølgelig ikke have Noget imod Vædringsforslaget under Nr. 15. — Vædringsforslaget under Nr. 16 forekommer det mig ogsaa rigtigt at sætte ind; det angaar en mindre Pengehjælp til gifte Koner, og Forslagets Betydning fremkommer derved, at man har sat gifte Koner ind som særlige Medlemmer af Sygekassen. Jeg erkjender, at der er Forskjel paa, om en Families mest erhvervende Medlem, Manden, bliver syg, eller om kun Hustruen bliver syg, og jeg skal ikke have Noget imod, om man vil vedtage dette. — Vædringsforslaget under Nr. 17 har jeg ganske vist nogen Betænkelse ved. Naar det altid var saaledes, som den ærede Ordfører sagde, at man vilde ombytte fri Medicin med fri Lægehjælp, vilde jeg have mindre Betænkelse derved. Mine Betænkelse ved Forslaget ligge deri, at man gaar bort fra at levere Helbredelsesmidler, og Formaålet med Sygekassen skulde være at give baade Helbredelsesmidler og Pengehjælp. Herefter kan man jo gaa alene til Pengehjælp, og det kan faae Følger, som det er vanskeligt at overse. Deraf følger jo, at Medlemmerne skulde have større Pengehjælp, og foruden at det er et Brud paa Principet, ligger der ogsaa deri nogen Vanskelighed paa Grund af den Simulation, der klages saa meget over fra Kassernes Side, den vil der blive større Mulighed for her, naar der her skal kunne kræves en betydelig Pengehjælp. Smidlertid erkjender jeg, at der er visse

Rauteler i Paragrafen, og jeg vil derfor ikke modsætte mig den; jeg vil dog reise Tvivl om at fastholde den, som den foreslaas her, men det kunne vi jo nærmere tale om. — Saa er der Vædringsforslag Nr. 18, som det ærede 3die Medlem for 11te Kreds motiverede. Det har naturligvis noget Godt i sig, og — kan man sige — hvorfor skal man ikke lade Folk faae et mindre Gode? Hvorfor skal man modsætte sig det? Jeg har i og for sig Intet imod noget af det, som det ærede Medlem har i sit Vædringsforslag, f. Ex. at der kan tages samme Henyn til Børn som til Hustru, men ganske i Almindelighed at opstille det Princip i denne Lov at gaa til halv Anerkjendelse og halvt Bidrag, tror jeg ikke er rigtigt. Jeg maa i hvert Tilfælde tillade mig at tage Anstand derpaa; det er ikke Lovforslagets Synspunkt, og jeg tror heller ikke det vil være heldigt at hævde det. Det er vistnok farligt uden videre at sætte det ind, men som sagt, der kan maaste lempes noget deri: Jeg tror rigtignok, at skal Lovforslaget komme til at gjøre Nytte, saa maa man ogsaa kræve af Sygekasserne, at de blive i Stand til at yde den Hjælp, som Lovforslaget forlanger. — Vædringsforslag under Nr. 19 gaar ud paa, at Barsel ikke skal betragtes som Sygdom, og det er gjort klart ved, at Ordet „hyderligere“ i 3die Linie foreslaas strøget. Spørgsmaalet er vistnok i og for sig af tvivlsom Art. Saaledes som Regjeringsforslaget ordner Sagen, er det klart, at Barsel betragtes som Sygdom, og der tales saa om Hjælp i hyderligere paakommende andet Sygdomstilfælde; saaledes som Udvalget vil have Forholdet ordnet, bliver Barsel ikke betragtet som Sygdom, men en saadan anses først som indtraadt, hvis der støder et virkeligt Sygdomstilfælde til, efter at Barselen er forbi; Sygekassen skal dog kunne give Hjælp i Barselstilfælde. Jeg skal ikke modsætte mig Forslaget. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 20 angaar, kan jeg i det Væsentlige henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har sagt. Jeg skal dog særlig ligeoverfor det ærede 3die Medlem for 11te Kreds og det ærede 3die Medlem for 2den Kreds tillade mig at accentuere, at den Bestemmelse, her staar, er i høi Grad human. Det ærede 3die Medlem for 11te Kreds erkjendte, at det kun er 2—3 pCt. af Sygdomstilfældene, der ere mere langvarige, og det forekommer mig, at Regjeringsbestemmelserne ere afskilligt humanere end det ærede Mindretals Forslag, og naar Sygekasserne blot ikke blive for smaa, tror jeg, at de ville være i Stand til at bære denne fortsatte Hjælp.